

Israel betalar dyrt för Iraks frihet

| av Marie-Hélène Boccara

Väggkartan för fred i Mellanöstern är felritad. En palestinsk stat under Abu Mazen vore livsfarlig för Israel och för hela regionen. Vägen till varaktig fred måste gå via en demokratisk utveckling bland palestinerna.

NÄR BUSH OCH BLAIR bildade opinion för att gå in i Irak lovade de att efter befrielsen fokusera på den israelisk-palestinska konflikten. Manus för fred heter 'Väggkartan', i vilket det bland annat står att en palestinsk stat inom två år ska etableras på Västbanken och Gazaremsan. En förutsättning för att USA skulle publicera kartan var emellertid att den palestinska myndigheten reformerades och demokratiserades. Ett steg i den riktningen var utnämningen av en premiärminister och att en regering bildades, självständig i förhållande till Arafat. Avsikten var att ge Arafat en närmast symbolisk roll i de utrikespolitiska relationerna och på så sätt minska hans inflytande inom det palestinska självstyret.

Nu har Mahmoud Abbas, Abu Mazen, bildat regering och svurits in som den förste palestinske premiärministern. Abu Mazen har uppträtt som Förintelseförnekare, vilket han 1983 skrev om i sin bok "Den andra sidan: De hemliga relationerna mellan nazism och ledarskapet för den sionistiska rörelsen". Han var också en av arkitekterna bakom den så kallade fasplanen, som PNC (PLO:s "lagstiftande råd") antog i Kairo 1974. Planens centrala punkter är att stegvis (i faser) utplåna Israel. Först skulle en palestinsk nationell myndighet etableras över de områden som låg under den sionistiske fiendens kontroll och därefter skulle den ena sig med övriga konfrontationsstater (alltså övriga arabstater) för att gemensamt utplåna Israel. Om det skedde genom fredsförhandlingar eller krig var inte relevant, så länge det slutliga målet nåddes. När Oslodeklarationen undertecknades 1993 undrade en palestinsk journalist hur den var förenlig med fasplanen: Arafat svarade att den var en del av fasplanen.

Trots dessa meriter fick Abu Mazen stöd av många israeler, främst för att han sagt att terrorn mot civila israeler är kontraproduktiv för palestiniernas sak och därför måste upphöra. Samtidigt anser Abu Mazen att israeliska nybyggare och soldater i Judéen, Samarien och på Gazaremsan fortfarande är legitima mål, vilket han den 3 mars sade i en intervju för den arabiska tidningen A-Sharq Al Awsat.

Men när Abu Mazens regering offentliggjordes visade den sig innehålla en majoritet av Arafats lojalister, vilket betyder att den nye premiärministern kommer att få svårt att driva en självständig och fredsriktad politik gentemot Israel. Utan Arafats godkännande kommer det i praktiken därför bli omöjligt för Abu Mazen att stoppa terroristerna, bland annat Al-Aqsa-brigaderna som lyder under Arafats

"Avisikten var att ge Arafat en närmast symbolisk roll i de utrikespolitiska relationerna."

organisation Fatah. Den liberala israeliska dagstidningen Haaretz' kommentar till Abu Mazens regeringsdeklaration den 29 april var "Samma ord, en annan ton" och menade med det att några reella förändringar i den palestinska politiken inte var att vänta.

Trots den kosmetiska reformen i det palestinska styret förefaller Bush och Blair inställda på att en ny fredsprocess mellan Israel och palestinierna ska inledas för att resultera i en självständig palestinsk stat.

IRANSK INBLANDNING

En självständig palestinsk stat utgör efter Saddamregimens fall ett mindre hot mot Israel än innan. Samtidigt är det för tidigt att säga hur situationen i Irak kommer att utvecklas. Uppkommer ett säkerhetspolitiskt vakuum när den USA-ledda alliansen lämnar Irak kan Iran möjligen få idén att gå in till sin granne. Irak består trots allt av sextio procent shiamuslimer, som på så sätt har nära religiösa band med

den islamska republiken Iran. Därigenom kan ett nygamalt östligt hot mot Israel uppkomma. Därtill har Iran redan inflytande på Västbanken och Gazaremsan genom sin finansiering av Islamiska Jihad och Hamas.

Den islamska republiken har härutöver ett gediget inflytande i en av Israels nordligt belägna grannar, Libanon, genom att försörja den shiamuslimska terrororganisationen Hizbollah. Hizbollah har å sin sida nära relationer med de islamistiska terrorgrupperna på de palestinskbefolkade områdena.

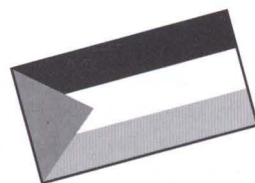
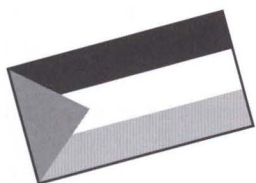
De nära banden mellan Syrien och Iran belyser ytterligare den komplexa situation som Israel skulle hamna i om en självständig palestinsk stat etableras utan att den palestinska ledningen gör ett strategiskt val för fred genom att införa genuin demokrati och avsvära sig terror. Det betyder följaktligen att den palestinska ledningen redan nu skulle behöva säga upp vänskapen med sina gamla vänner och skaffa sig nya, demokratiskt sinnade.

Israels nuvarande möjligheter att kontrollera de yttre

Israel skaffade sig sin nuvarande militära närvaro på de palestinskbefolkade områdena – och därigenom möjlighet att förebygga attackerna. Emellertid slipper palestinska terrorister fortfarande igenom säkerhetsnätet med jämna mellanrum.

I den hårdföra omgivning där Israel existerar har landet hittills förmått överleva genom avskräckning; inte bara genom att vara militärt starkt, utan även genom sin kontroll av strategiska områden. Den avskräckningsförmågan försvinner delvis om Judéen och Samarien avträds, vilket betyder att etableringen av en palestinsk stat snarast kan inbjuda till fler konflikter än vad dess upprättande avsåg att förebygga.

En palestinsk ledning som inte skiljer sig från Syriens, Irans eller Saudiarabiens syn på Israel är i sig ett problem. Men när de alla därtill har samma uppfattning om terror som kommunikationsmedel vore insisterandet på en palestinsk statsbildning att likna med Daladiers och Chamberlains utförsäljning av Tjeckoslovakien 1938.

gränserna och luftrummet över Judéen och Samarien (Västbanken) skulle med etableringen av en palestinsk stat försvinna. Ett Palestina skulle som en självständig stat därtill ha rätt att införa tunga vapen, såsom stridsvagnar och missiler, utan att Israel skulle ha rätt att förhindra det. Gjorde den palestinska ledningen redan nu det strategiska valet för fred och demokrati skulle tunga vapen inte utgöra något hot mot Israel, eftersom det då skulle saknas anledning att använda dem. Utan den omsvängningen är däremot alla avancerade vapen i ett Palestina säkerhetspolitiska hot och militärstrategiska problem för den judiska staten och dess befolkning.

Eftersom det tar 90 sekunder för ett stridsflygplan att flyga mellan Jordanfloden och Medelhavskusten behövs inga långdistansmissiler för att bomba den israeliska civilbefolkningen från palestinskt territorium. Gränsöverskridande missilterror pågår redan genom regelbunden raketbeskjutning av Negevöknens lilla stad Sderot, en beskjutning som lyckligtvis bara har ställt till materiella skador hittills.

FLER KONFLIKTER, INTE FÄRRE

Över sträckan mellan Tulkarm (utanför 1967 års gränser) och Netanya (vid Israels Medelhavskust) är Israel som smalast, en och en halv mil brett. I denna Sharonregion har många terrorattentat genomförts, i synnerhet innan

Då tillmötesgick de franska och brittiska premiärministrarna Hitlers krav och tvingade Tjeckoslovakien att överlämna Sudeten till Nazityskland. Medan Chamberlain levererade orden "I believe this is peace for our time" till sin befolkning gick Hitler in och erövrade hela Tjeckoslovakien.

Förvisso kommer inte Yassir Arafat att ensam eller ens med en PLO-armé kunna erövra Israel. Däremot skulle han kunna framkalla fler och farligare väpnade konflikter, bland annat genom gränsöverskridande terror som i sin tur provocerar fram israeliska motangrepp med ytterligare regional instabilitet som följd. I en era med massförstörelsevapen i omlopp är det även rimligt att betänka vad en självständig palestinsk stat med en terrorregim kan åstadkomma. Därför kan en fredsöverenskommelse med en sådan avtalspart bara bli en "peace of paper", med samma innehållsliga värde som Chamberlains ord om fred i vår tid.

När Bush och Blair i Irakkrigets kölvatten nu behöver blidka arabvärlden förefaller israelerna därför bli de som får betala priset för irakiernas nyvunna frihet.

Marie-Hélène Boccara (boccara1@netvision.net.il) är folkrättsjurist och journalist med specialisering på den arabisk-israeliska konflikten, samt författare till boken "Den arabisk-israeliska konflikten och folkrätten", Megilla 2002. Hon är bosatt i Tel Aviv.